

STEPHEN KING

KO NAĐE – NJEGOVO

Preveo Vladan Stojanović

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Razmišljam o Džonu D. Makdonaldu

„Životna blaga otkrivamo silaskom u ambis.“
Džozef Kembel

„Sranje je samo sranje.“
Džimi Gold

PRVI DEO

ZAKOPANO BLAGO

1978

„Probudi se, genije.“

Rotstajn nije želeo da se probudi iz vrlo prijatnog sna. U njemu je bila prva supruga, mesecima pre nego što će to postati. Imala je sedamnaest godina i bila savršena od glave do pete, naga i blistava. Oboje su bili nagi. Imao je devetnaest i ulje ispod noktiju, ali joj to nije smetalo, ne u to vreme, zato što mu je glava bila puna snova. Smatrala ih je veoma važnim. Verovala je u snove još više od njega, i nije se prevarila. U ovom snu se smejala i posezala za delom njegove anatomije koji se najlakše dâ uhvatiti. Pokušao je da utone dublje u san, ali mu je nečija ruka drmusala rame. Divni san pukao je kao mehur od sapunice.

Više nije imao devetnaest godina, niti je živeo u dvosobnom stanu u Nju Džerziju. Šest meseci delilo ga je od osamdesetog rođendana. Živeo je na farmi u Nju Hempširu, na kojoj će, kako je pisalo u njegovom testamentu, biti i sahranjen. Oko njegove postelje bili su ljudi s crvenom, plavom i žutom maskom za skijanje. Trudio se da veruje da je to samo još jedan san i da je onaj slađani kliznuo u noćnu moru, kao što se ponekad dešava. Međutim, nepoznati je pustio njegovo rame. Dohvatio ga je za ruku i oborio na tle. Kriknuo je, udarivši glavom o pod.

„Prestani s tim“, rekao je onaj sa žutom maskom. „Hoćeš li da se onesvesti?“

„Pogledajte.“ Pokazao je onaj u crvenoj. „Starkelji se digô. Sigurno je sanjao prokleta lep san.“

Plava Maska, onaj koji ga je drmao, rekao je: „Digô mu se zato što mu se piša. U tim godinama samo se tad diže. Moj deda...“

„Ućuti!“, opomenuo ga je Žuta Maska. „Boli nas uvo za tvog dedu.“

Rotstajn je znao da je u ozbiljnoj nevolji, iako je još bio ošamućen i ogrnut poderanom zavesom sna. Jedna reč isplivala je na površinu njegovog uma: *provala*. Osmotrio je trio koji se materijalizovao u njegovoj spavaćoj sobi. Stara glava ga je bolela (dobiće veliku modricu na desnoj strani, zahvaljujući lekovima za razređivanje krvi koje redovno pije). Srce, opasno tankih zidova, mahnito mu je tuklo na levoj strani grudnog koša. Bio je opkoljen trojicom ljudi s rukavicama na rukama, u jesenjim jaknama neupadljivih boja i tesnim maskama. Bio je sam s provalnicima u kući. Najbliži grad bio je osam kilometara daleko.

Nastojao je da se pribere. Odagnao je ostatke sna i rekao sebi da postoji jedna dobra stvar u vezi s ovom situacijom: ne bi navukli maske da nisu hteli da ga ostave živog.

To je bila pretpostavka.

„Gospodo“, rekao je.

Gospodin Žuti se nasmejao i podigao oba palca. „Dobar početak, genije.“

Rotstajn je klimnuo, kao da je dobio kompliment. Bacio je pogled na sat pored postelje i video da je dva i petnaest ujutru. Obratio se pretpostavljenom vođi, gospodinu Žutom. „Imam samo malo para. Slobodno se poslužite. Samo nemojte da me povredite.“

Vetar je dunuo. Naneo je jesenje lišće na zapadnu stranu kuće. Rotstajnu nije promaklo da je kotao za grejanje prvi put proradio ove godine. Ali, zar leto nije prošlo pre neki dan?

„Po našim informacijama, imaš mnogo više nego malo para.“ To je bio gospodin Crveni.

„Umukni.“ Gospodin Žuti je pružio ruku Rotstajnu. „Diži se s tog poda, genije.“

Rotstajn je prihvatio ponuđenu ruku. Drhteći se osovio na noge i seo na krevet. Teško je disao, i te kako svestan (samosvest ga je čitavog života pratila kao prokletstvo i blagoslov) svog izgleda. Bio je starac u prevelikoj plavoj pidžami, skroz ćelav izuzev nekoliko sedih pramenova iznad ušiju. Eto na šta se sveo pisac koji se u godini kad je Kenedi postao predsednik pojavio na naslovnoj stranici časopisa *Tajm*: DŽON ROTSTAJN, POVUČENI AMERIČKI GENIJE.

Probudi se, genije.

„Povrati dah“, poručio mu je gospodin Žuti. Nije mu verovao, iako je zvučao saosećajno. „Zatim ćemo otići u dnevnu sobu, u kojoj normalni ljudi razgovaraju. Ne žuri. Povrati kontrolu nad sobom.“

Disao je lagano i duboko. Srce mu se malčice smirilo. Pokušao je da razmišlja o Pegi s grudima veličine šoljica za kafu (malim ali savršenim) i dugim, glatkim nogama, ali je san iščezao, baš kao i Pegi, koja je sad bila starica. Živela je u Parizu, na njegov račun, naravno. Jolanda, saučesnica u drugom pokušaju dostizanja bračne sreće makar je umrla, poštedevši ga plaćanja alimentacije.

Crvena Maska izašao je iz spavaće sobe. Rotstajn je čuo kako pretura po radnoj. Nešto je palo. Otvarao je i zatvarao fioke.

„Da li ti je bolje?“, pitao ga je gospodin Žuti. Rotstajn je klimnuo. Usledila je naredba, „Hajdemo onda.“

Rotstajn je dozvolio da ga odvedu u malu dnevnu sobu. Gospodin Plavi išao je levo, a gospodin Žuti desno od njega. Preturanje po njegovoj radnoj sobi se nastavilo. Gospodin Crveni ubrzo će otvoriti orman, pomeriti dve jakne, tri džempera i otkriti sef. To je bilo neizbežno.

Biće dobro, sve dok mi ostave beležnice. Zašto bi ih dirali? Ovakav šljam zanima se jedino za novac. Verovatno ne bi mogli da pročitaju ništa zahtevnije od pisama u Penthausu.

Samo što nije bio tako siguran u pogledu čoveka sa žutom maskom. Taj je zvučao obrazovano.

Sve lampe u dnevnoj sobi su svetlele. Kapci nisu bili navučeni. Susedi koji imaju probleme sa snom možda bi se zapitali šta se dešava u domu starog pisca... da ih ima. Najbliži je bio tri kilometara odavde, na glavnom drumu. Nije imao prijatelje, niti ga je iko posećivao. Terao je retke prodavce s praga. Rotstajn je bio otkaćeni starkelja. Penzionisani pisac. Pustinjač. Puštali su ga na miru, dokle god je plaćao poreze.

Plavi i Žuti doveli su ga do fotelje ispred retko korišćenog televizijskog aparata. Gospodin Plavi ga je gurnuo u nju, kad nije odmah seo.

„Polako!“, oštro će Žuti. Plavi se malo povukao, mrmrlajući u bradu. Gospodin Žuti zapovedao je paradom. Bio je glavni pas u zaprezi.

Nagnuo se preko Rotstajna, sa šakama na kolenima pantalona. „Hoćeš li gutljaj nečeg, da bi se malo smirio?“

„Prestao sam da pijem pre dvadeset godina, ako misliš na alkohol. Učinio sam to po doktorovom naređenju.“

„Baš fino. Ideš li na sastanke?“

„Nisam bio *alkoholičar*“, srdito će Rotstajn. Blesavo je biti srdit u ovakvoj situaciji... a možda i nije? Da li iko zna kako bi trebalo da se ponaša kad ga troje ljudi u raznobojnim skijaškim maskama probude usred noći? Pitao se kako bi napisao takvu scenu, ali mu ništa nije padalo na pamet. Nije opisivao slične situacije u svojim delima. „Ljudi u dvadeset prvom veku pretpostavljaju da beli muškarac koji se bavi pisanjem mora biti *alkoholičar*.“

„Dobro, dobro“, rekao je gospodin Žuti. Tonom roditelja koje smiruje ljutito dete. „Hoćeš li vode?“

„Ne, hvala. Želim da vas trojica odete, stoga ću biti pošten s vama.“ Pitao se da li je gospodin Žuti upoznat s najosnovnijim pravilom ljudskog ophođenja: kad vam ljudi kažu da će biti poštteni s vama, oni se u najvećem broju slučajeva spremaju da lažu brže nego što konj može da galopira. „Moj novčanik je na ormanu u spavaćoj sobi. U njemu je nešto više od osamdeset dolara. U keramičkom čajniku iznad kamina...“

Pokazao je na njega. Gospodin Plavi se okrenuo u tom pravcu, ali je gospodin Žuti nastavio da ga pažljivo motri. Pogled iza maske bio je gotovo veseo. *Ne uspeva mi*, zaključio je Rotstajn, ali je nastavio. Probudio se, bio je uplašen i ljut, iako je dobro znao da ne bi trebalo da pokazuje svoja osećanja.

„Tu držim novac za najpreče potrebe. Još pedeset ili šezdeset dolara. To je sav novac koji imam u kući. Uzmite ga i idite.“

„Jebeni lažove“, rekao je gospodin Plavi. „Imaš mnogo više od toga, matori. Znamo da imaš. Veruj mi kad ti kažem.“

Gospodin Crveni je baš u tom času uskliknuo iz radne sobe, kao da je sve ovo pozorišna predstava. „Bingo! Pronašao sam sef! Veliki!“

Rotstajnu je srce sišlo u pete, iako je znao da će ga čovek s crvenom maskom naći. Budalasto je postupio kad se odlučio da drži gotovinu u kući. Učinio je to samo zbog nesklonosti prema kreditnim karticama, čekovima, akcijama i papirima od vrednosti. Smatrao ih je primamljivim lancima koji drže američki narod u snažnoj i destruktivnoj mašini dugovanja i trošenja. Gotovina bi ga večeras mogla spasti. Nadoknađić je. Gubitak sto pedeset beleznica bio bi nenadoknadiv.

„Daj nam šifru“, rekao je gospodin Plavi. Pucnuo je prstima u rukavici. „Pevaj.“

Rotstajn je bio toliko besan da je zamalo odbio zlikovčev zahtev. Jolanda mu je govorila da je srdžba njegovo osnovno raspoloženje i da ga je pratilo čitavog života, („Verovatno si se srdio i u bogom prokletoj kolevci“, rekla je). Večeras je bio umoran i uplašen. Batinama će iznuditi kombinaciju, ako se uzjoguni. Možda će doživeti još jedan srčani udar. Taj bi ga gotovo sigurno dokrajčio.

„Da li ćete uzeti novac iz sefa i otići, ako vam dam kombinaciju za njegovo otvaranje?“

„Gospodine Rotstajne“, rekao je gospodin Žuti s naizgled iskrenom (i stoga grotesknom) ljubaznošću, „niste u položaju da se pogađate. Fredi, idi po torbe.“

Rotstajn je osetio nalet hladnog vazduha, kad je gospodin Plavi, takođe poznat kao Fredi, izašao na kuhinjska vrata. Gospodin Žuti se u međuvremenu ponovo osmehnuo. Rotstajnu se već okretao stomak od tog osmeha i od crvenih usana.

„Hajde, genije – pevaj. Što pre počneš, pre ćemo završiti.“

Rotstajn je uzdahnuo i izrecitovao kombinaciju za otvaranje sefa, skrivenog u garderobnom ormanu. „Tri levo dva okreta, trideset jedan desno dva okreta, osamnaest jednom levo, devedeset devet jednom desno i nazad na nulu.“

Crvene usne raširile su se iza maske, otkrivši zube. „Mogao sam da pretpostavim. To je datum tvog rođenja.“

Rotstajn je izvlačio neprijatne zaključke, dok je Žuti recitovao kombinaciju čoveku u ormanu. Gospodin Plavi i Crveni došli su zbog novca. I gospodin Žuti će verovatno uzeti svoj deo, ali on nije bio glavni cilj čoveka koji ga je zvao *genijem*. Gospodin Plavi ponovo se pojavio, kao da je želeo da potvrdi piščeva razmišljanja. Pratio ga je novi nalet hladnog vazduha. Nosio je četiri prazne platnene torbe. Dve je prebacio preko ramena.

„Vidi“, reče Rotstajn gospodinu Žutom. Presreo je i zadržao njegov pogled. „Nemoj to da radiš. U tom sefu nema ničeg vrednog izuzev novca. Ostalo su samo žvrljotine. Bezvredne su, ali su meni veoma važne.“

Gospodin Crveni je povikao iz radne sobe: „Sveti skakutavi Isuse, Mori! Izvukli smo premiju! Upala nam je sekira u med, ovde je *tona* gotovine! U kovertama iz banke! Desetine njih!“

Najmanje šezdeset, mogao je da kaže Rotstajn, možda i svih osamdeset. I u svakoj je četiri stotine dolara. Slao ih je Arnold Ejbel, moj računovođa iz Njujorka. Dženi je unovčavala čekove i donosila koverta s gotovinom. Pohranjivao sam ih u sef. Skromno sam trošio, pošto je Arnold plaćao najveće račune iz Njujorka. Ponekad bih častio Dženi, a poštara svakog Božića, ali sam retko trošio gotovinu. Godinama je tako bilo, i zbog čega? Arnold nikad nije pitao šta će mi gotovina. Možda je mislio da se viđam s jednom ili dve prostitutke, ili da se kladim na ponije u Rokingamu.

Eto neobičnog podatka koji bih mogao pomenuti gospodinu Žutom (takođe poznatom kao Mori). Nikad nisam razmišljao o tome. Baš kao što se nisam pitao zašto neprestano ispunjavam beležnicu za beležnicom. Neke stvari su jednostavno *takve kakve su*.

Mogao je to da kaže, ali je ćutao. Ne zato što ga gospodin Žuti ne bi razumeo već zato što su se njegove crvene usne smešile, poručujući da bi ga mogao razumeti.

I da ga ne bi bilo briga.

„Čega još tamo ima?“, rekao je gospodin Žuti, ne skrećući pogled s Rotstajna. „Ima li kutija? Kutija s rukopisima?“

„Nema kutija, već sveščica“, izvestio ga je gospodin Crveni. „Jebeni sef je pun sveščica.“

Gospodin Žuti se osmehnulo, ne skidajući pogled s piščevih očiju. „Da li su ispisane? Tako to radiš, genije?“

„Molim te“, reče Rotstajn. „Ostavite ih. Taj materijal nije predviđen za objavljivanje. Ništa nije spremno.“

„I nikad neće biti. Ti si jedan veliki opsesivni sakupljač.“ Sjaj u tim očima – koji je Rotstajn zvao irski sjaj – zgasnuo je. „I nije da ti je *neophodno* da objaviš bilo šta, zar ne? Novac redovno pritiče od knjiga *Trkač*, *Trkač stupa u akciju* i *Trkač usporava*, od čuvene triologije o Džimiju Goldu. Ti romani neprestano se doštampavaju. O njima se predaje u svim koledžima širom naše velike zemlje. Imaš široku publiku među studentima zahvaljujući kliku profesora uverenih da si okačio mesec na nebesima sa Solom Belouom. Fino si ušuškan, jelda? Zašto bi rizikovao da objaviš nešto što bi moglo da naškodi besprekornom ugledu? Možeš da se kriješ u ovoj zabiti i da se pretvaraš kako ostatak sveta ne postoji.“ Gospodin Žuti odmahnuo je glavom. „Moj prijatelj, ti daješ novo značenje pojmu analno retentivan.“

Gospodin Plavi još je stajao na vatima. „Šta da radim, Mori?“

„Idi do Kertisa. Sve spakuj. Potraži nešto zgodno, ako u torbama ne bude bilo mesta za sve beležnice. Čak i tip poput njega mora imati jedan kofer. Ne dangubi brojeći novac. Želim da što pre odemo odavde.“

„Važi.“ Gospodin Plavi – Fredi – otišao je.

„Ne radi to“, rekao je Rotstajn, iznenađujuće drhtavim glasom. Ponekad je zaboravljao koliko je star. Večeras je to bilo nemoguće.

Onaj koji se zvao Mori nagnuo se ka njemu. Zelenkastosive oči virile su kroz rupe na maski. „Želeo bih nešto da znam. Možda ćemo ostaviti beležnice, ako budeš iskren. Da li ćeš biti iskren sa mnom, genijem?“

„Pokušaću“, odvratio je Rotstajn. „Siguran sam da ti je poznato da nikad nisam govorio o sebi na taj način. Časopis *Tajm* nazvao me je genijem.“

„Kladio bih se da nikad nisi napisao protestno pismo.“

Rotstajn je ćutao. Kurvin sin, razmišljao je. Sarkastični kurvin sin. Ništa nećeš ostaviti, zar ne? Nije važno šta ću reći.

„Evo šta bih želeo da znam – zašto, za ime božje, nisi mogao da ostaviš Džimija Golda na miru? Zašto si morao da mu onako nemilosrdno provučesh lice kroz prašinu?“

Pitanje je bilo tako neočekivano da Rotstajn isprva nije znao na šta Mori misli, iako je Džimi Gold bio njegov najpoznatiji lik, onaj po kom će ga pamtiti (pod pretpostavkom da će po nečemu biti upamćen). Džimi Gold je, u *Tajmovom* vodećem članku, u kom je Rotstajn nazvan genijem, opisan kao „američka ikona očaja usred zemlje obilja“. To je bilo veliko sranje, ali je pomagalo u prodaji triologije.

„Ako misliš da je trebalo da prestanem posle *Trkača*, nisi jedini.“ Zamalo što nije dodao da je *Trkač stupa u akciju* učvrstio njegov ugled značajnog američkog pisca, a *Trkač usporava* postao ugaoni kamen njegove karijere. Kritičari su ga obasuli pohvalama. Proveo je šezdeset dve nedelje na listi najprodavanijih knjiga *Njujork tajmsa*. Dobio je i Nacionalnu književnu nagradu – iako se nije pojavio na ceremoniji dodele. Ocena da se radi o „*Ilijadi* posleratne Amerike“ nije se odnosila samo na poslednju knjigu, već na čitavu triologiju.

„Nisam rekao da je trebalo da prestaneš s *Trkačem*“, reče Mori. „*Trkač stupa u akciju* bio je jednako dobar, možda i bolji. Te knjige bile su

istinite. Mislio sam na poslednju. Čoveče, kakva je to parada sranja. Hoću reći, *reklama*?“

Gospodin Žuti tad je uradio nešto od čega se Rotstajnu steglo grlo, a stomak preobrazio u olovo. Polako, gotovo zamišljeno skinuo je žutu masku. Ispod nje je bio mladić gotovo klasičnih crta lica bostonskih Iraca: crvene kose, zelenkastih očiju, bele kože nijanse testa koja uvek gori i nikad ne tamni na suncu. Imao je i te čudne crvene usne.

„Kuća u *predgrađu*? Ford sedan parkiran na *prilaznom putu* ispred nje? Žena i dva *balavca*? Svi se prodaju, da li si to pokušavao da kažeš? Svi gutaju otrov?“

„U beležnicama...“

Hteo je da kaže da su u beležnicama još dva romana o Džimiju Goldu, koji zatvaraju krug. Džimi u prvom uviđa prazninu života u predgrađu, napušta porodicu, posao i udobnu kuću u Konektikatu. Odlazi pešice, s rancem na leđima. Posle vikenda ispunjenog pijanim lutanjem po Njujorku postaje starija verzija deteta koje je napustilo školu, odbacilo materijalističku porodicu i odlučilo da stupi u vojsku.

„Šta je u beležnicama?“, pitao je Mori. „Hajde, genije, govori. Reci mi zašto si morao da ga oboriš u prašinu i da mu staneš na potiljak.“

U Trkač ide na zapad *ponovo postaje ono što jeste*, hteo je da kaže Rotstajn. *Vraća se svojoj suštini*. Samo što je gospodin Žuti pokazao lice i izvadio pištolj iz desnog džepa jesenje jakne. Izgledao je tužno.

„Stvorio si jednog od najvećih likova američke literature, samo da bi se posrao po njemu“, rekao je Mori. „Čovek koji je to uradio ne zaslužuje da živi.“

Nagli povratak besa predstavljao je slatko iznenađenje. „Nisi razumeo ni reč koju sam napisao“, rekao je Rotstajn, „ako tako misliš.“

Mori je uperio pištolj. Cev je bila crno oko.

Rotstajn je uperio artritičnim prstom u mladića, kao da je to njegov pištolj. Bilo mu je drago kad je Moris trepnuo i blago zadrhtao. „Ne zasipaj me glupavom književnom kritikom. Zasitio sam je se pre nego što si se ti rodio. Koliko imaš godina, dvadeset dve? Dvadeset tri? Šta znaš o životu, da i ne govorimo o književnosti?“

„Dovoljno da znam da se svi ne prodaju.“ Rotstajn se zaprepastio kad je video suze u mladićevim očima. „Nemoj da mi deliš lekcije u

životu, nakon što si proveo poslednjih dvadeset godina krijući se od sveta kao pacov u rupi.“

Stara kritika – kako si se usudio da napustiš Banket slavni? – još više je raspirila pišчев гнев. Prerastao je u bes praćen lomljivom stakla i nameštaja. Pegi i Jolanda smesta bi ga prepoznale. Bilo mu je drago zbog toga. Bolje da umre gnevan, nego da se ponižava i moli.

„Kako ćeš unovčiti moj rad? Da li si razmišljao o tome? Pretpostavljam da jesi i da znaš da bi sa istim uspehom mogao pokušati da prodaš ukradeni Hemingejev rukopis ili Pikasovu sliku. Ali tvoji prijatelji nisu obrazovani koliko i ti, zar ne? To se vidi iz njihovog govora. Znaju li oni isto što i ti? Siguran sam da ne znaju. Uvalio si im muda za bubrege. Pokazao si im kulu u vazduhu i rekao da će dobiti njen deo. Mislim da si sposoban za tako nešto. Mislim da imaš jezero reči na raspolaganju, samo što je to jezero plitko.“

„Umukni. Zvučiš kao moja majka.“

„Ti si običan lopov, prijatelju moj. Veoma je glupo ukrasti ono što nikad nećeš moći da prodaš.“

„Umukni, genije. Upozoravam te.“

Rotstajn je razmišljao. Šta će biti ako povuče obarač? Više neće biti pilula. Više neće biti žala zbog prošlosti i gomile upropašćenih veza duž životnog puta, sličnih olupinama automobila. Više neće biti opsesivnog pisanja i skupljanja beležnice za beležnicom poput gomila zečjih govana, razasutih oko planinske staze. Metak u glavi možda i nije tako loš. Bolji je od raka ili Alchajmera, najvećeg užasa za svakog ko je proveo život zarađujući svojom pameću. Biće novinskih naslova. Imao sam ih mnogo i pre one prokletinje u *Tajmu...* ali, ako povuče obarač, neću morati da ih čitam.

„Glup si“, rekao je Rotstajn. Bio je u ekstazi. „Misliš da si pametniji od one dvojice, ali nisi. Oni bar razumeju da gotovina može biti potrošena.“ Nagnuo se napred. Zagledao se u bledo pegama posuto lice. „Znaš šta, klinac? Čitanje je na lošem glasu zbog takvih kao što si ti.“

„Poslednje upozorenje“, reče Mori.

„Jebi se s tvojim upozorenjem i jebi svoju kevu. Upucaj me ili idi iz moje kuće.“

Moris Belami ga je upucao.

2009

Prva svađa oko novca u domaćinstvu Sobersovih – bolje reći prva koju su klinci čuli – desila se jedne aprilske večeri. Svađa nije bila velika, ali čak i najjače oluje počinju nežnim povetarcem. Piter i Tina Sobers bili su u dnevnoj sobi. Pit je radio domaći, a Tina gledala *Sunder Bob* DVD. Nije mogao da joj dosadi, iako ga je videla mnogo puta. To je bilo dobro, zato što dva meseca nisu imali pristup dečjim programima na televizoru. Tom Sobers otkazao je kablovsku.

Tom i Linda Sobers bili su u kuhinji. Tom je punio stari ranac s čokoladicama, plastičnom kutijom sa iseckanim povrćem, dve boce vode i konzervom koka-kole.

„Poblesavio si“, reče Linda. „Hoću da kažem, oduvek sam znala da si ličnost tipa A*, ali je ovo sasvim novi nivo. Ne bih imala ništa protiv, ako bi se probudio u pet ujutru. Imao bi vremena da svratiš po Toda. Oko šest biste stigli do Gradskog centra. Bili biste prvi u redu.“

„Voleo bih da je tako“, reče Tom. „Tod kaže da su prošlog meseca organizovali isti ovakav sajam zapošljavanja. Ljudi su dan ranije stali u red. *Dan ranije, Lin!*“

„Tod svašta priča. A ti ga slušaš. Sećaš se kad je rekao da će Pit i Tina pobrljaviti od sreće zbog Monstruoznih kamiončuga...“

* Teorija o ličnosti tipa A i B kaže da prvoj grupi pripadaju takmičarski nastrojene, otvorenije, ambicioznije, nestrpljivije i/ili agresivnije osobe, a da drugoj pripadaju opuštenije i staloženije. Dvojica kardiologa koji su razvili ovu teoriju verovali su da osobe tipa A imaju veću šansu da obole od srčanih bolesti. (Prim. prev.)